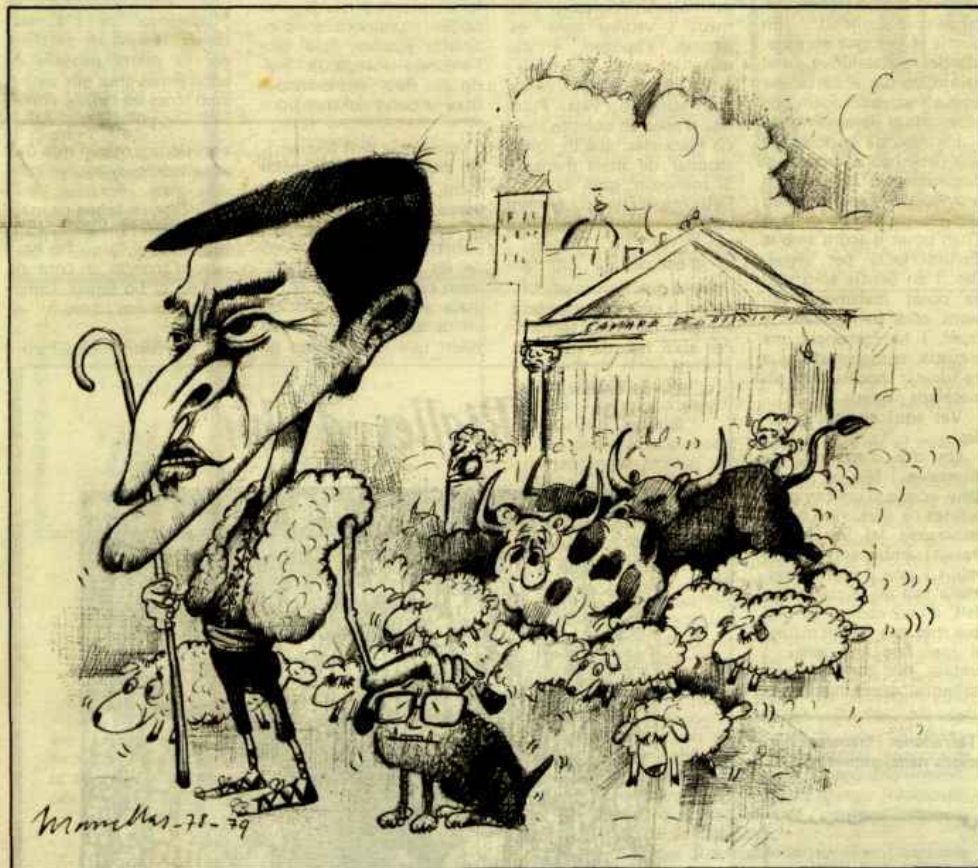

FEINA A L'ESCORXADOR LES CORTS CANVIARAN DE BESTIAR

El Sr. Suárez ha decidit treure el bestiar a pasturar. Mentre tant, equips especialitzats, desinfectaran les Corts d'olors i pudors, banyes de cabra, cagallons de be i plomes de gallina, que de tot hi havia a la vinya del Senyor.

Els diputats i senadors estiraran les cames una estoneta, deixaran d'escalfar la poltrona i s'ompliran la gola de la millor usarda electoral. Faran l'amor a les masses a cel obert i es llençaran els adulteris per la cara, ara que ja no són pecat.

Després de la pasturada, el Sr. Suárez, confia tornar a les Corts amb un ramat més gros que el del 15 de Juny i poder imposar així, d'una manera més absolu-

ta encara, el seu domini damunt la Granja. Arran d'aquestes previsions sembla ser que els porcs de la Granja del Sr. Orwell s'han afiliat a la UCD.

De moment, el dia primer de març (no confondre amb el primer de maig que és una altra cosa), els abstencionistes tindran quatre hores per anar al cinema, visitar l'amant de torn o quedar-se a dormir fins a la una del migdia. Els del sí, és a dir, els que

votaran a qui sigui igual que mengen Gallina Blanca, beuen Coca-Cola, duen pantalons de cuir o escolten l'Elena Francis, introduiran dues paperetes dins dues urnes bessones procurant que els vegi tot el veïnat. Els del no, quan s'assabentin que no és un referèndum, s'entornaran a prendre l'aperitiu al "Galaxia".

Un mes després, el 3 d'abril, tornarem a fer cua. L'autobús? No senyor, això és aquí al costat. Aquesta vegada, però, la cosa tindrà més emoció; Votarem al veí del pis de dalt, al cornut del carrer

principal, al xicotet amb cara de setciències que parlava tan de pressa a l'Associació de Veïns, al company de feina que ens va trepitjar el peu amb una clau anglesa o, fins i tot, a l'altre vèrtex del nostre triangle conjugal. Tindrem la democràcia a flor de pell. Esperem, però, que la flor no sigui un cactus ni la pell sigui de gallina.

Parlant de gallines, el Sr. Suárez ha ensenyat l'ou. Primer vol guanyar les generals que, amb l'ajut de la "tele", les té gairebé segures, i aprofitar la persistència retiniana per a imposar-se en les municipals.

editorial

Catalunya està de mala sort. No n'hi havia prou amb el desastre genètal que quotidianament ens re-frega pels nassos el faraó local. No senyors: NO N'HI HAVIA PROU. I ara ha passat allò que no té remei. Una catàstrofe sense nom ni cognoms. No us espanteu massa, però heu de saber que "LA PIPA D'EN ROC" es veu en l'obligació de comunicar-vos que us fixeu bé en aquest número. Es el fascicle que fa 13 de la sèrie. I és el primer de l'any ara estrenat. La qual cosa vol dir que comencem 1979 amb el peu esquerra. Malament.

Què deurà passar al llarg d'aquest any? Nosaltres ja sentim els cants folles de les sirenes del presagi. Valtua l'olla ara que aquests fascicles parroquials de la vostra digna atenció començaven a servir per una cosa més digna que no pas paper de vàter. Quina mala sort, eh nois.

Però perquè els esdeveniments no ens agafin amb la sotana posada, i ja que encara hi som a temps, escrivim la nostra carta als Reis. I amb la carta les nostres més íntimes cobejances. Som-hi:

- 1.- Que s'acabi la Geneïtat i vingui la Generalitat.
- 2.- Que les dretes continuïn perdent eleccions.
- 3.- Que Camilo Sesto sigui anomenat director del Palau de la seva Música.
- 4.- Que els del PSC i els del PSOE s'entenguin com germanets que són.
- 5.- Que s'acabi l'atur obrer i comenci l'atur de l'UCD.
- 6.- Que l'Estatut quan torni de Madrid encara es recordi dels seus pares.
- 7.- Que el projecte d'enderrocar el monument a Colom per a posar-hi al seu lloc l'estàtua d'un senyor que tots patim i el nom del qual ara mateix no recordem no es realitzi. (Diuen que aquest senyor ha expressat el seu desig que se l'immortalitzés en el moment solemne de fer butifarra al poble català).
- 8.- Que l'atrotinat govern Suárez continuï les seves experiències a Groenlàndia. I si fa fred doncs mira que bé.

Com que ja estem tips que ens aixequin la camisa que tothom prengui les mesures adequades que a nosaltres no ens fa fred ni calor. Déu n'hi dó.

Si el personal passa, per cansament, d'aquests segons comics, millor per ell i pitjor per a l'esquerra. El cansament electoral a les municipals juga a favor d'UCD i les peles també. Qui pot desprendre els milers de milions que costen dues campanyes seguides? El PCE?, el Sr. Heribert Barrera?, el PTE? i, fins i

tot, l'or de Bonn arribarà per a tant als noietes del PSOE? En qualsevol cas, el que és segur, és que al Sr. Suárez no li manca un ral. Els empresaris de la CEOE, agraïts pel decret salarial del 13 per cent, li garantitzen la campanya.

Serafi Bandarra

FALANGE

Després de dir: "los falangistas no somos maricas", Pablo Villamar ens donà un cop de "bolso" per haver-ho suposat. Sort que portàvem l'esperdenya!

FUTBOL

Els parlamentaris van guanyar 5-3. Però no sabem a qui.

FERRER-TARRADELLAS

De l'entrevista entre Ferrer Salat i l'"honorable" de Sant Jaume només sabem que no es van fer llengots. Són massa grans.

PRE-AUTONOMIES

Després d'assabentar-se que la "Geneit" duraria un any més, Matadepera de Riudellots demana la pre-autonomia.

"LA PIPA D'EN ROC"

Vam sortir al diari!!!

NEGOCIACIONS AMB EL MERCAT COMÚ

Calvo Sotelo hi anava disposat a ésser dur i tornà estovat.

USA-XINA

La normalització diplomàtica entre xinesos i americans comença a donar els resultats temuts: la "Coca-Cola" es vendrà a Xina amb el nom de "kok-ak-ol-a".

COMLOT SINDICAL A LES ALTURES

Seguint les noves directrius de U.C.D. en matèria sindical, Garrigues Walker s'apunta a la U.S.O. Fonts autoritzades han desmentit que per aquest motiu passi a cobrar el salari mínim.

CLARIVIDÈNCIA ECONÒMICA

El Governador del Banc d'Espanya va manifestar que el 13 per cent d'augments salarials era un comentari, no una proposta. Després, el 13 per cent ha passat a ésser una ordre. Ara comprenem perquè va dir que el 1979 seria més senzill!!

L'ANDORRA D'EN MARTIN

El Sr. Martin Villa podrà entrar a Andorra, a partir del dia 1 de gener, únicament amb el carnet d'identitat. Per tal que això fos possible, i tenint en compte que estem en una democràcia, el mateix senyor ho ha fet extensiu a tots els mortals que estem sota el control del seu Mi-

nisteri. Fòra privilegiat!

Quedi clar que només es podrà entrar i sortir el carnet d'identitat. La ràdio, l'equip estereofònic, el whisky o el cognac, no. Això darrer, igual que abans, necessitarà del pasaport. Qui avisa no és traïdor!

A LA COMARCA LA VISITEN

En Sentís està preocupat per les comarques. Més que preocupació el que les comarques li fan és por. En un dels seus divertits escrits que publica a "La Vanguardia", el del passat 24 de desembre, aquest eminent ucadià estava, literalment "acollonit". En Sentís té por que els pagesos de la Catalunya rural baixin un dia a Barcelona amb els garrots i fotin una repassada al personal urbà.

L'origen de la polèmica ja el deuen conèixer, que si circumscripció comarcal o provincial. També sabeu que els partits majoritaris s'han posat d'acord amb la circumscripció per vegueries. I en Sentís això se li ha posat malament, talment com peix escatat a repel. I ha començat una creuada comarcalista que ha deixat bocabadats als mateixos pagesos.

Vet aquí els seus mètodes:

Un dia d'aquests, era diumenge i féia un sol de Déu, enmig d'un camp de patates de Lleida un home escarransit (el Sentís disfressat) amb pantalons de vellut i una barretina vermella feia un míting pujat dalt d'una cadira. (Diuen que més que fer un míting el que feia era pena). I cridava tan com els seus pulmons, acostumats a la

marullaria d'entre-telons, li permetien: "Pagesos tots, veniu aquí, collons! Que us volen fotre els de Barcelona i això no pot ser. Per cert, ara que hi penso, coneixeu al senyor Suárez, és un pagès de Madris que us estima molt. Voteu-lo, fills meus i veureu com les patates s'apugen, i els naps, les sebes, els tomàquets i totes aquestes coses que sembreu, vaja. Però heu d'anar en compte amb els marxistes, que us volen esquilat de mala manera. Si manessin, quin valga'm Déu organitzarien. Us ho prendrien tot i quedaríeu sense res. En "pilotes", ja m'enteneu. I són tan dolents que llavors us obligarien a conrear escaroles i enciams de color vermell. Per això heu de votar als

Botifarraq Catalana

EL "GALINSOGA" DE MIRAMAR

Els de la TVE sembla que estiguin fent el lliit a la TVC. Amb l'escapada de programes catalans, iniciada fa uns mesos amb el programa "Personatges" i "Tot Art", sembla que volen que els nostres aparells restin encara més tancats del que ho estan.

Ara, s'han passat per les arcades el programa "Gira-volt". Només resta que ens diguin, doncs, "Hablad la lengua del imperio". Però no, ara són demòcrates i ens diuen: "Quieren televisión en catalan, pues se la pagan. Ahí tienen al Sr. Sarrau y su TVC que les espera con los brazos abiertos".

Nosaltres tenim por a les empreses privades quan poden monopolitzar la intimitat pública, igual que l'empresa privada de "Prado del Rey" ens monopolitza la paret del menjador

d'ucedé. (Se sent una veu). No noi ho has entès malament, he dit ucedé no uvecé. I que m'en dieu de la que us acaben de fer, pobrets de vosaltres. Això de les eleccions al Parlament català. Aquí es veu la mala ànima d'aquests esbirros de Moscou, perquè volen que tres milions de

amb la cara i el cul de la UCD.

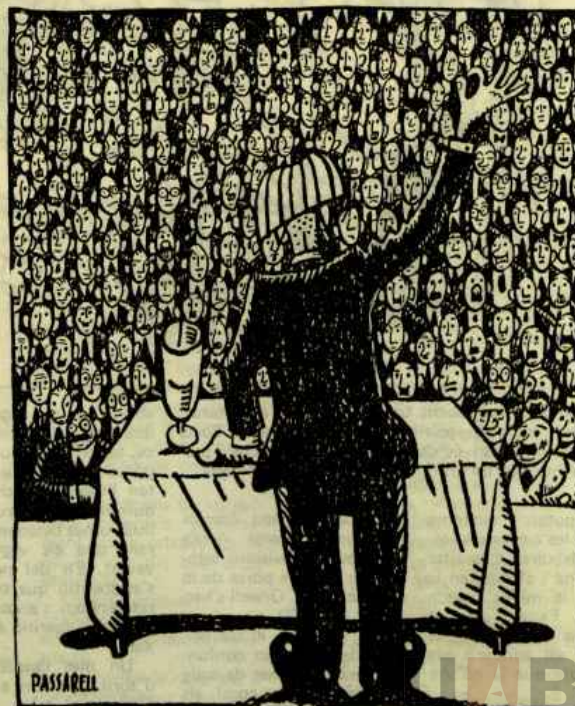
"LA PIPA D'EN ROC", modestament proposa que, mentre no tinguem com a mínim un canal sota el control exclusiu del Parlament de Catalunya, s'iniciï una campanya contra el "Galinsoga" de Miramar. Donar merda als catalans per la petita pantalla és encara més greu que dir-ho amb totes les lletres. Amén

barcelonins manin més que vosaltres que sou gairebé cinc-cents. Així, a "bul-to". Que en tenen de mala bava, però no passaran i si molt convé, això ho hauré d'arreglar a cops de bastó. Ja ho sabeu. Doncs aixequem-nos i aneu-hi".

Gibrell, de Ginebra

EL SENYOR CANONS
nr1 1/XI/30

Riglles d'qbir

ELS MITINS REPUBLICANS biblioteca de Comunicació

—Cal fer la revolució. Però l'hem de fer amb molt ordre i molt seny. Sense entradències. Un dia d'aquests farem l'assaig general. Si surt bé, la tirarem endavant. Si no, esperarem més temps. Ja us avisarem la vigília.

Tarradellas nostre que vius/
com si fossis al cel,
sigui honorable el teu llarg/
nom,
duri molt entre nosaltres el/
teu regne,
faci's, encara més, la teva/
voluntat
tant a Catalunya com a les/
"comarques".
El calé nostre de cada dia,
donar-nos-en més en el dia/
d'avui
i perdona els nostres deutes,
així com nosaltres posem/
alts interessos als nostres/
deutors;
i no ens deixis caure en la/
temptació social-demòcrata,
lliura ns, sobre tot, de qual-/
sevol perill roig. Amen.

Les Nostres Institucions

LES NOSTRES DICTADURES

Continua la dictadura orgànica del Frankenstein genei-teíbol. I ara l'ha feta grossa. Ell tot solet ha intentat de carregar-se l'Estatut.

"Que millor deixar-ho per demà. Que no m'agrada. Que és d'esquerres. Que no pensem en els meus pàgesos. Que què us heu cregut. Que aquí mano jo. Que foto allò que em rota. Que si t'he vist no m'enrecordo".

L'Estatut no li acaba de convèncer. Ni aquest ni cap d'altre. Perquè sap que aquesta eina fonamental pel poble català és la fi de la seva autocràcia genei-teíbol i que haurà de tornar a Sant Martí el Bonic, lloc en el qual tampoc no hi pintava res.

Aquí, més que pintar, fa nosa. I no calla mai. Fa uns mesos declarava a "Tele-Expres" que els que no aprovessin la seva gestió —ell en diu derrotistes (!)— el millor que podien fer era suïcidar-se. Nosaltres, i quatre o cinc milions de catalans, pensem que això de suïcidar-nos tots no acaba de fer-nos gràcia. I tenim un poeta que ho ha posat en solfa: "mai no ha de morir tot un poble/per un home sol". Vet aquí com estan les coses: malament.

Ell, però,riu des de l'alçada de les seves pigues bellugadissimes i parla continuament del "poble català". I ja no sabem què vol dir. Serà el "poble català"

el grapat escàs de persones que encara porten corbata. Perquè ja sabem que amb aquesta cosa no es pot jugar als llims del poder genei-teíbol. Però és segur que quan parla del "poble català" no es refereix a les dones. Que és ja conegut que aquest senyor es va negar a què cap dona formés part dels ministres que tenen l'obligació d'escoltar-se'l (no d'entendre'l) quotidianament. El seu argument era contundent: senyors, això és una cosa seria!!.

En definitiva que aquest "payo" no vol marxar a les bones. Què caldrà fer en aquest cas?. No ho sabem. De moment però cantem tots a cor què vols aquesta inspirada estrofa:

Tarradellas dimissió,
per futbolista
i per tauló.
I endavant, que qui arribi primer tindrà la cadira tova.

Martí l'Humà.

Noticies de l'altre món

CARMEN FRANCO TAMPOC ÉS DEMÒCRATA

La filla del General estava acostumada a portar a Suïssa el que li donava la gana. Entrava i sortia sense més ni més. Les fronteres eren per a ella un somriure i una galanteria. Estava tan acostumada a veure doblegar-se les espinades al seu pas que, aquest gest mesell, li semblava una intrascendència rutinària. Per això, ja orfe la pobra, va quedar sobtada quan, un bon dia, els servents d'abans li varen prohibir exportar les medalletes del seu pare difunt.

Ja no era la Carmen ni l'"àlma" dels llepaculs d'antany. De poc li servia la influència del seu amic Blas Piñar, les medalles es quedaren aquí i tindrà de pagar un set milions de pessetes per intent d'evasió.

La filla del General es queixa que això és una injustícia. Que com volen que pagui si no la deixen anar a Suïssa on hi té tots els calers!. Que mai havia estat tant ofesa, rebaixada i injustament castigada com ara. Que d'això en té la culpa la democràcia i els seus lacais.

Ara s'entén perquè els Franco no havien estat mai

demòcrates!. Qui ho havia de dir, eh?!

ÀNIMES DE CÀNTIR

EL DOCTOR EN JULIAN MARIAS

A Madrid és corrent que el fill d'una família "arregladeta" rebutgi els orígens materials dels seus antecessors i foti butifarra al negoci familiar d'especulació immobiliària o al comerç productiu de xorissos adulterats per a dedicar-se a fer filosofia. Una vegada feta la decisió adquireix els útils del nou ofici que són cinc mil llapis, milions de folis en blanc i una edició

anotada de la "Summa Teològica" d'aquell digníssim Sant Agustí o Sant Tomás, que no m'en recordo massa. I es posa a escriure obres originals en les quals queda ben "retratada".

El paradigma d'aquest tipus de savi és el nostre (el seu, vaja) estimat i reverenciat Doctor, En Julian Marias. El seu mèrit és incommensurable i de molta vàlua. Ha aconseguit de passar a la història sense fer res d'original, ni tenir cap pensament que abans algú no hagués pensat. Això sí amb les idees dels altres ha arribat a omplir una paperassa de proporcions colossals, i, mèrit genial, omplir-se el plat de la pitànça. La qual cosa demostra a bastament que de tronat només ho sembla. I que no ho és.

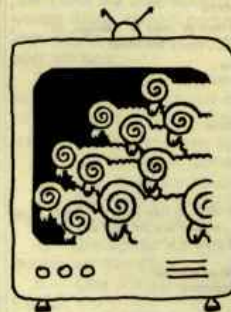
Atònit, sorprès, sense carta de navegar i amb l'esma a fer punyetes Don Julian s'interroga quotidianament, com pertoca a tots els pensadors il·lustres. Estic o no estic?. Aquest és el seu problema vital d'ençà que les masses, excitades pels libel·listes del camp contrari, s'han decidit per la rebel·lió democràtica. Ell, membre de la més rànica burocràcia filosòfica de la capital del Regne, i a sou dels organitzadors del desastre cultural de l'Espanya franquista, ara, després de quaranta anys de "despiste", comença a trobar malament les coses.

Diriem que més que trobar-les malament les coses el què passa és que no les entén. No entén la Constitució perquè és democràtica, així com no entén el nacionalisme català. I enlluernat per les llumenetes de la nostàlgia no s'adona que la carrosseria del seu sistema és de segona mà (amb sort), i més estantissa que la glòria del dictador. I va movent brega assegut a la seva trona senatorial-digital. (Ens han assegurat que té preparada una frase per a dir-la en un moment sonat, per a record i il·lustració de les generacions futures. La frase ve a dir: "No es eso, no es eso").

Fet i fumut aquest dependent de productes avariats i de dogmes del paleolític (inferior) veurà com la història li passa pel damunt i li fa pam-pipa o butifarra catalana, com vulgueu. I ell amb la voluntat de permanència comprovada als de la seva espècie sempre igual: "Estic o no estic?". Una interrogació terrible quan s'està de sobres.

Oliver,
amic de les plantes.

EL CAMACHO ÉS REDONDO PER ABRIL

El debat televisiu entre el sr. Abril Martorell i els Srs. Redondo i Camacho, va fer pena. El Sr. Redondo amenaçant amb fer el que no ha fet mai, i el Sr. Camacho demanant que li posin pis. Mentre tant, el Sr. Abril Martorell jugava a Simón Templar, és a dir, a picar l'ullet a la senyora de la taula del costat i lluir el tipus que Déu li ha dat.

Sembla impossible, però el grau d'avorriment va superar el de l'"HOTEL DE LAS MIL Y UNA ESTRELLAS". Sort que, després, les belles i fresques imatges d'Isadora ens feren oblidar ràpidament del maldecap visualment adquirir.

L'únic que va quedar clar és que el Sr. Abril Martorell i el Govern Suárez varen imposar el decret

El darrer tango a Madrid en lloc d'acabar amb mantega ho ha fet amb un vulgar paper d'estressa. Ja sabíem que per aquelles terres ens volien donar quatre pams per sota de l'occipital, però el que no ens pensàvem és que a sobre fossin tan grollers.

La Constitució ha estat editada en el "Boletín Oficial del Estado" en castellà, català, basc, gallec i balear. La primera edició en paper "couché", les altres en paper higiènic. Tota una metàfora.

Malgrat tot, és un detall que cal agrair. Eixugar-se l'extremitat intestinal amb paper satinat, a més d'incomode, esberla les morrenes. D'aquesta manera els habitants de les nacionalitats podran exercir el seu dret a la defecació constitucional, sense posar en perill la seva integritat física. Exemple clar de la civilitat democràtica.

Els descontents de sempre diuen, però, que ni això. Que els motius de la diferència editorial no responen a tan generosa voluntat. Contràriament, responen a una avarícia paperera supine. L'edició de luxe per als ciutadans, la d'estressa per als súbdits. Els "dialec-tes" en paper de segona. La llengua mare que els va parir en paper de primera. Sort que la Constitució és de tots!

NOTA: el proper número de "LA PIJA D'EN ROC" sortirà editat, també, amb paper higiènic, no fós que ens segrestessin l'edició per ser una publicació catalana en paper anti-constitucional.

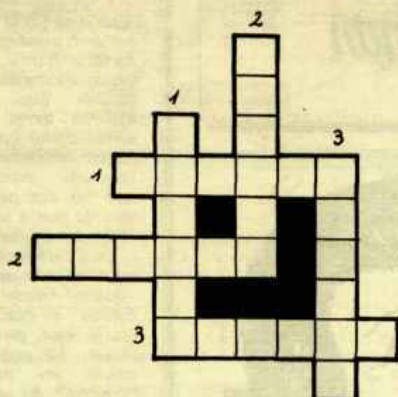
Serafi Bandarra

per pebrots, i si cou et grates. Per part de les Sín-dicals va quedar clar, també, que són el pito del sereno. Xiulen quan bufen els partits i callen quan aquells tenen els morros ocupats amb altra cosa. I tots tant amiguets.

Però no s'havia acabat ja el consens? o és que li han trobat gust a la cosa?. No ho sabem, en qualsevol cas la comèdia va ser tan dolenta que és millor que es retirin del teatre i es dediquin al conreu del xampinyó. Abaralles d'enamorats acabades tot just començat!, diuen.

Ah! si li donen el pis al Sr. Camacho, que ens donguin un altre a nosaltres que també vivim re-llogats!.

mots encreuats

HORITZONTALS

- 1) Era soci del sindicat vertical.
- 2) Es fa el "Socia-llisto".
- 3) (a l'inrevés). En Masó li va escalfar la cadira.

VERTICALS

- 1) Diu que el "Metro" seguirà sota terra...
- 2) ... i el preu pels núvols.
- 3) (a l'inrevés). Es veï del que encara és aquí...

SUBSCRIPCIONS A TORT I A DRET !!

Devant l'allau de cartes tot demanant una subscripció a la nostra i vostra publicació, el Consell de Redacció -reunint en sessió extraordinària i sense cap necessitat de secretari- ha acordat obrir l'arxíu.

Malgrat no ser aquesta la idea inicial dels que fem LA PIPA D'EN ROC, i fent palesa, una vegada més, la generositat que ens guia, hem decidit claudicar. Així que ja ho sabeu. Qui vulgui subscriure's que retalli la buïlla i la remeti dins d'un sobre a Edicions La Pipa d'en Roc, carrer República Dominicana, 51, 1er, 1a, MATARÓ.

Podem prometre i prometem que rebreu puntualment, i cada setmana, l'exemplar.

SUBSCRIPTOR

Nom i cognoms Tel.:

Domicili Població

Emi subscriu a la col·lecció de fascicles satírics "La Pipa d'en Roc", per un any, a comptar des de la data d'avui.

El pagament de 1.000 ptes. el faré efectiu

☐ per correu certificat a nom de Josep M. Fàbregas, c/ República Dominicana, 51, 1er, 1a, MATARÓ

☐ per domiciliació bancària

Sr. Director del Banc/ Caixa,

Agència Carrer Població

Distingit senyor,

Us agrairé volgueu fer efectiu amb càrrec al meu compte corrent/ d'estalvi núm. el rebut que, per valor de 1.000 ptes., us presentarà Edicions "LA PIPA D'EN ROC".

Molt atentament
(signatura)

Data

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/78.

19, bloc 12, n. 6- Barcelona
Distribueix: Distribuidora Països Catalans, S.A.-Llúria 42-Barcelona, 9

ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B-34263-1978

Fotocomposició: Copisteria la Juliana - dr. farrero, 6 Argenton
Imprimeix: Gràfiques Ibèria, S.A.-carrer Constitució,

Equip Redactor: Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas i Jaume Graupera.
Dibuixants: Josep Novellas i Artur Palomer
Correcció: Ricart Morros i Rafeques

Tots els dibuixos i articles signats no expressen ni l'opinió de llurs autors.

ANUNCIS RECLUTATS

Academia DIAZ Y LLANOS

SALVÀ, 28, 1.º, 1.ª

ULTIMOS EXITOS

La cara bonita. — Amor a España. — En un día. — La cruz de brillantes. — ¡Nandu...! — ¡Déjame...! etc.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de vía genito-urinaria, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovissolff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Cara Segell, Balmó las Flores, 14-Barcelona

OJOS CANSADOS

Sus ojos son órganos delicados, continuamente en peligro. Trabajan sin cesar, para combatir la acción nociva del polvo, de la luz fuerte, de los microbios y del humo. Así que, requieren cuidados especiales. OPTRAX alivia el cansancio de los ojos, eliminando, en el acto, toda sensación de quemazón. Mañana y noche, después un baño de ojos con OPTRAX, y se encontrará bien. Cada frasco va acompañado con una ojera. De venta en farmacias C. S. 15752.

OPTRAX
Locion Ocular

PROTEGE LOS OJOS

MAISON MEUBLÉE

(VERDURA)

Carrer de Barbadà, 27
Ascensor

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Frente al Banc d'Espanya

GRAN CONFORT

SALETES DE BANY

Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

No val a badar!...

Q. Ulhadac conopega. Sapiguen andar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons. Cada de curació pels qui hagin ensopgat-Lavajes per a després del bany. Polvos per a matar i a cabres de doze pates.

La Mundial

Expeller, 6
BARCELONA

LA MASCOTA

Primera i única casa dedicada a articles de goma higiènica. És la més ben proveïda i la que millor pot garantir-vos per la seva primeríssima qualitat. Proben-hi i vos convençreu. MATA CARRES en polvo. Una capsula 50 céntims. I, Sant Ramon, 1-B BARCELONA

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en moudologia

NINON DE LENC OS

Bella i profunda il·lustració dels gams OXY-MEL i SENNA. Demaneu-lo a l'Int. arreu. 2 ptes.

cromets de fauna i flora

GUTINEU ROJA

L'astúcia i l'habilitat semàntica és el seu joc preferit. Té rampells colèrics, excitabilitat nerviosa, però alhora una voluntat d'acer. Pragmàtic, intel·ligent, parla decentment el català.

Té la rara virtut de parlar clar i dir les coses tal i com són. Si no diu més és perquè s'amaga cartes a la mànega.

De la família de les guineus compleix perfectament amb el refrany. Quan no les veu diu que totes són verdes.

Característiques:

- a) Morro pronunciat per a flairar perfectament la situació.
- b) Orelles de radar per a localitzar el vent d'on ve.
- c) Extremitats àgils per a córrer, abans dels grisos, i ara d'en Serradell "Ro-

man".

d) Una cua fermosa per a cloure arrancant el darrer aplaudiment o l'espurna d'admiració.

e) Dents punxegudes que mosseguen amb força l'adversari.

Malgrat la barba "leninista" és el suficient hàbil per aparèixer davant la majoria dels psiquers per sobre totes les tendències. És una vella guineu.

No se li coneixen vicis petits. Els altres són prou coneçuts. La seva producció és difícil ja que, malgrat tenir pare i mare, sembla el peoner dels nens probeta. No n'hi dos d'iguals.

Com tota guineu té un defecte, quan s'embala més del compte, la caga.

comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC